A°. 1837. N°. 148.

ARNHEMSCHE COURANT.

Zaturdag den 9 December.

RUSLAND.

St. Petersburg, *25 November*. De sinds verscheidene dagen in onze residentie verspreide vrolijke tijding, dat de dierbare landsvader ter bijwoning van het naamfeest zijns doorluchtigen broeders, den grootvorst *Michael*, uit Moskau, voor eenige dagen herwaarts komen zou, is niet vervuld geworden. Z. K. M. wordt thans niet voor het midden der aanstaande maand hier verwacht.

Het volgende is de hoofdzakelijke inhoud der aanspraak, waarmede de metropoliet van Moskau, *Philareth*, den keizer aan de poorten der hoofdkerk aldaar ontvangen heeft.

« — Gij zijt over bergketenen gestegen en hebt lasten van bergen gewenteld van onze bekommerde harten, die om uwentwil angstig waren voor de bezwaarvolle en gevaarlijke reizen, welke gij door landstreken en op zeëen van dit uitgestrekt rijk ondernaamt; — maar geëindigd is nu onze vrees, bewondering en vreugde bezielen ons thans. — Stondt gij nog niet onlangs aan den oever der Newa, rustedet gij niet daar onder uwe oogen een schip uit (1), dat op uwen wenk zijne rigting naar de westersche zeëen nam? Gebergten, eens door den heiligen apostel *Andreas* bezocht, demoedigden zich onder uwe kniebuigingen voor gindsche heilige oude plaats. De velden van Wosnesensk, de baren der zwarte zee beefden voor uw vreedzaam geschut, niet minder heftig, dan in den krijg." enz.

Het bovenstaande is niet uit den Parijschen *Charivari* ontleend, maar woordelijk uit de Pruissische *Staats-Zeitung* genomen.

HANOVER.

Volgens berigten uit Rotenkirchen hebben zich eene deputatie der Universiteit van Göttingen, bestaande uit de professoren *Bergmann*, *Gieseler*, *Bauer*, *Conradi* en *Herbart*, en eene andere uit de overheid en de burgerij van Göttingen, bij de Koning vervoegd en Z. M. adressen overgereikt, waarin zij hunne afkeuring te kennen geven van den door zeven professoren der lands Universiteit gedanen stap, en Z. M. van hunne onverbrekelijke trouw en *Anhänglichkeit* (aan- of af hankelijkheid) verzekeren.

Daarentegen berigt men uit Hamburg, dat een aantal geestelijken professoren, advocaten, geneesheeren en candidaten der theologie van de vrije stad Hamburg een adres hebben aangeboden aan de zeven Göttinger professoren, onderteekenaars van het bekende protest tegen de vernietiging der Hanoversche grondwet. In dat adres wordt dezelfde beschouwing en meening omtrent het Hanoversche patent uitgesproken, als in het protest ontwikkeld is; en wordt den onderteekenaars van dit laatste deswege bijval en dank betuigd.

Ook zegt men, dat het hof van appel te Celle zich eveneens tegen het Koninklijk patent verklaard heeft.

BEIJEREN.

Munchen 1 December. Z. M. de Koning verwaardigde zich (*geruhte*) den 29sten November in de jagtstreek Gern en Hirschau eene hazenjagt te houden, bij welke gelegenheid 1174 hazen, 69 konijnen, en 5 reebokken, in het geheel 1248 stuk geschoten werden Z. M. de Koning heeft hiervan 314 hazen, 25 konijnen en 2 reebokken geschoten. — Of de heer *Lainé* ook hier uitgeroepen zou hebben *Les rois s'en vont!* weten wij niet; in allen gevalle zou hij hebben kunnen zeggen: *Les bêtes s'en vont.*

ITALIE.

Rome, *23 November*. Van den naar sommiger bewering nabij zijnden aftogt der Oostenrijksche en Fransche troepen uit de provinciën, en de daartoe betrekkelijke onderhandelingen, weet men hier niets.

LONDEN, den 3den December.

De ministers hebben het ontwerp van wet, tot regeling van het armen-wezen in Ierland, hetwelk in de vorige parlements-zitting onafgedaan was gebleven, weder ingediend in het huis der gemeenten. Volgens dat ontwerp, zouden in Ierland 100 armen-huizen worden opgerigt, waarin behoeftigen gelegenheid zouden vinden, om door handen-arbeid den kost te verdienen, en daarentegen alle regelmatige ondersteuning aan de huizen der behoeftigen ophouden.

— De jongste berigten uit beneden-Canada behelzen de bijzonderheid, dat de lieden der anti-britsche of zoogenaamde fransche partij, den 6den j. l. in de stad Montreal een optogt hebben gehouden, waarbij de fransche driekleurige vlag werd gedragen.

(1). Daags voor de afreis des Keizers uit de residentie, liep, gelijk bekend is, in hoogdeszelfs tegenwoordigheid een schip van stapel.

— De radikale hervormings-gezinden van Westminster hebben heden eene vergadering gehouden, om lord *John Russell's* verklaring in overweging te nemen. Men bejammerde het gedrag der regering en kwam tot het besluit, om, door alle wettige middelen, op verdere hervorming in de constitutie aan te dringen.

PARIJS, den 4den December.

Nog voor de opening der Kamers zoeken de partijen, die de hoofdbestanddeelen der Kamer uitmaken, door het uiteen zetten harer tegenwoordige denkwijs, zoo veel mogelijk hun aanhang te versterken, ten einde de meerderheid bij de stemming in de Kamer weg te dragen. De heer *Guizot* heeft in een betoog van zijne hand, *de la Démocratie*, zijne staatkundige meening van het tegenwoordig oogenblik ontvouwd; men meent daarin eene aanmerkelijke wijziging van zijne vroegere beginselen, eene meerdere toenadering tot de liberale gevoelens op te merken; het zou de bedoeling verraden, om, met verzachting van zijne vroegere strengere vormen, zich naar den tegenwoordigen geest in de Kamer meer te schikken, den afkeer dien sommigen voor hem opgevat hadden, te verwinnen, om alzoo zijnen vorigen invloed weder te bekomen en eindelijk weder in het bestuur te treden. De heer *Odillon-Barrot* heeft gemeend, het voorbeeld van den heer *Guizot* te moeten volgen, door insgelijks, in de *Dictionnaire de la conversation*, een artikel te plaatsen, geheeten *de l'Opposition*. De verklaringen van den heer *Barrot* werden met te meer verlangen te gemoet gezien, dewijl zijne denkbeelden, sedert de vorming van het berucht verkiezings-commité, aanleiding tot veel twistgeschrijf hadden gegeven. De heer *Barrot* dan wil nu de staatkundige opvoeding op zulk eene hoogte gebragt zien, dat het bestuur en de oppositie van rol kunnen veranderen, telkens wanneer de oppositie buiten de palen gaat, telkens wanneer de weldenkende man de daden van het bewind moet laken.

Van den 5den December.

Een der Parijsche bladen deelt thans den uitersten wil mede, dien de hertogin van St. Leu (Koningin *Hortensia*) den 2den April, op een oogenblik, toen haar zoon zich nog, ten gevolge van zijnen onberaden stap te Straatsburg, in Amerika bevond, en zij, ten gevolge eener operatie, die zij moest ondergaan, voor een spoedig overlijden beducht was, op haar slot Arenenberg heeft opgesteld. Bij dit stuk zijn door de hertogin een aantal kostbaarheden of gedachtenissen vermaakt aan hare bloedverwanten, vrienden en vriendinnen, waaronder ook aan de groot-hertogin en de Prinsessen van Baden, de Prinses *von Hohenzollern-Hechingen*, de Keizerin weduwe van Brazilië, de Prinses *T. van Leuchtemberg*, de weduwe van den maarschalk *Ney*, de hertogin van Ragusa, enz. Men vindt verder in dit stuk de beschikking, dat de gedenkschriften der hertogin van St. Leu in handen van hare vertrouwde vriendin, mevrouw *Salvage*, moesten blijven, om aan haren zoon te worden overhandigd, en den thans reeds vervulden wensch, dat haar stoffelijk overschot naast dat harer moeder, de Keizerin *Josephine*, te Ruel, niet verre van Parijs, mogt rusten. Dit stuk, waarin de gewezene Koningin ook eenige regels aan het bestuur van het Zwitsersche kanton Thurgau toewijdt, hetwelk, zoo als zij zegt, den edelen moed heeft gehad, om haar herbergzaamheid te verleenen, eindigt met de volgende opmerkelijke zinsneden:

» Moge mijn echtgenoot (de gewezen Koning *Lodewijk Napoleon*) mijner eene enkele maal gedenken, en hij zich overtuigd houden, dat niets mij meer heeft gesmart, dan dat ik hem niet gelukkig heb kunnen maken.

» Ik heb geene staatkundige raadgevingen aan mijnen zoon te doen. Ik weet, dat hij het standpunt, waarop hij geplaatst is, en al de pligten, die zijn naam hem oplegt, kent.

« Ik vergeef al de Souvereinen, met welke ik vriendschapsbetrekkingen heb gehad, de ligtvaardigheid van hun over mij geveld oordeel. Ik vergeef aan al de gezanten en zaakgelastigden van Mogendheden, de valschheid der narigten, welke zij voortdurend omtrent mij hebben gegeven. Ik vergeef aan sommige Franschen, die ik van nut heb kunnen zijn, den laster, waarmede zij, om hunne schuld af te doen, mij hebben overstelpt; ik schenk vergiffenis aan degenen, die, zonder onderzoek, aan deze lasteringen geloof hebben gehecht, en ik hoop nog een weinig in het aandenken mijner waarde landgenooten te leven. Ik betuig aan al degenen, die mij omringen, en aan mijne bedienden, mijnen dank voor hunne goede zorgen, en ik hoop, dat zij mij na mijnen dood niet zullen vergeten."

Bij den uitersten wil der Hertogin was nog een afzonderlijk geschrift aan haren zoon gerigt, hetwelk hartelijke liefde voor hem ademt, en hem met de hoop des wederziens in eene andere wereld troost.

BRUSSEL.

De vertegenwoordigers hebben gisteren, bij eene nadere stemming, met 51 tegen 36 stemmen beslist, dat de nieuwe militaire kweekschool in eene der Belgische vestingen, naar de keuze des gouvernements, zoude gevestigd worden. Het zal nu niet aan aanzoeken uit onderscheidene plaatsen daartoe ontbreken.

'sGRAVENHAGE, den 7den December.

Naar men verneemt, is dezer dagen door Z. M. het personeel vastgesteld, waaruit de onderscheidene polder-administratiën in Gelderland, ter uitvoering van het van het reglement op het beheer dier polders, zullen zijn zamengesteld.

— Gisteren is de 45ste verjaardag van Z. K. H. den prins *van Oranje*, met de gebruikelijke plegtigheden in deze residentie gevierd geworden.

— Van goederhand verneemt men, dat, ter gelegenheid van het onderzoek, hetwelk in het begin dezer maand in de afdeelingen van de Tweede Kamer, ten aanzien van het ontwerp van wet, houdende veranderingen in de transitoire wet van 16 Mei 1829, plaats gehad heeft, men in het algemeen heeft aangemerkt, dat men in hetzelve eene doorgaande duidelijkheid en ook volledigheid heeft opgemerkt, en zich met de daarbij aangenomene beginselen, gelijk ook met derzelver ontwikkeling, wel heeft kunnen vereenigen, behoudens eenige aanmerkingen en bedenkingen, welke de loop der beraadslaging heeft opgeleverd.

Te dezer gelegenheid heeft men de meening ontvouwd, dat de wetten op de registratie, op het notariaat en andere, eene herziening en inverbandbrenging met de nieuwe wetgeving behoefden, en heeft men uit dien hoofde dit punt aan de nadere zorg der regering aanbevolen. Voorts heeft men de regering in bedenking gegeven, of niet nog vóór de invoering van de nieuwe wetgeving een naauwgezet onderzoek zal behooren ingesteld te worden om te weten welke wetten of verorderingen, tot nu toe ten aanzien van de Fransche wetgeving van kracht, voortdurend nog in stand zullen moeten blijven. Er is wel bij de wet van 16 Mei 1829 bepaald geworden, dat, te rekenen van den dag der invoering van het Burgerlijk wetboek, afgeschaft wordt en ophouden zal kracht van wet te hebben, het wetboek *Napoleon*, met al de daartoe behoorende besluiten en verordeningen, dan men meende, dat er onder de laatste gevonden worden, die ook na de invoering van de nieuwe wetgeving, onmogelijk ontbeerd zullen kunnen worden. Men heeft den burgerlijken stand als voorbeeld bijgebragt. Overigens heeft men over het onderwerp der hypotheken uitgeweid, en daarbij den wensch geuit, dat de conventionele hypotheken, op de oude registers voorkomende, in de nieuwe registers zullen worden ingeschreven, uiterlijk binnen den termijn van tien jaren, te rekenen van den dag der invoering van de nieuwe wetgeving. Wat het stelsel opzigtelijk de wettelijke hypotheken betreft, hetwelk in het ontwerp is aangenomen, hetzelve heeft de goedkeuring van de groote meerderheid der leden mogen verwerven. Sommigen hebben zich daarmede niet kunnen vereenigen, voor zoo verre daarbij het regt van hypotheek en legaal verband, aan minderjarigen en gehuwde vrouwen, thans zonder inschrijving, alleen uit kracht der wet competerende, wordt ontnomen, indien die hypothecaire verbanden niet binnen twee jaren na de invoering der nieuwe wet in de registers zullen zijn ingeschreven.

Aan den anderen kant erkende men wel eenparig, dat in het bij de voordragt aangenomen stelsel zwarigheid bestond; maar er was, volgens hen, op dit stuk geene wet denkbaar, welke niet door zwarigheden zoude worden gedrukt, zoo dat het dus alleen de vraag kon wezen, welk stelsel verkieselijk ware, als de meeste voordeelen opleverende. Men meende alzoo aan het voorgedragene de voorkeur te moeten geven en vond het altijd eene belangrijke verbetering, na den bepaalden tijd, met zekerheid te kunnen weten, of en hoeveel op eenig vast goed is ingeschreven. Eenige leden verkozen intusschen de antwoorden der regering op de voorgedragene gewigtige bedenkingen af te wachten, voor en aleer zich nader over dit gedeelte van het wetsontwerp te verklaren.

— Ook heeft men gevraagd, of, daar bij de nieuwe wetgeving vele gemeenten tot andere arrondissementen zijn overgebragt, er geene wettelijke bepalingen zullen noodig zijn tot overschrijving der hypotheken op goederen, in die gemeenten gelegen, van de registers der kantoren, waar zij thans zijn ingeschreven, op die van de kantoren, waaronder zij alsdan zullen behooren. Men achtte dit in het belang der ingezetenen volstrekt noodzakelijk.

AMSTERDAM, den 7den December.

Beurs van 6 December.

Holland. $2\frac{1}{2}$ pCt. door eenige verkoopen voor Duitsche rekening meerder aangeboden, zijn deze en $53\frac{1}{4}$ à $\frac{3}{16}$ verhandeld; 5 pCt. bijna onveranderd en weinige stukken à $101\frac{3}{4}$ en $\frac{7}{16}$ afgegeven; Kansbiljetten geoffereerd, en met $22\frac{3}{4}$ à $\frac{13}{16}$ betaald; Syndicaats houden prijs, oud op $93\frac{5}{8}$ en nieuw op $76\frac{5}{8}$; Handelmaatschappij aangeboden en van den openingsprijs $172\frac{1}{4}$ tot $171\frac{3}{4}$ achteruit gegaan; 5 pCt. Oost-Indië à $100\frac{5}{16}$ en 100 verhandeld; met Spoorweg-aandeelen blijft het stil, en de prijzen souteneeren zich, Haarlem op 127 à 128, Rotterdam op 119 à $118\frac{3}{4}$.

Spanje. De weinige speculatiën, welke in Spaansche fondsen heerschen, drukken dagelijks de prijzen derzelve, en van $19\frac{5}{8}$ viel de prijs allengs tot $19\frac{7}{16}$, waarboven zij zich niet weder konden verheffen; Passive $4\frac{1}{2}$; dito Fransche uitgestelde à $5\frac{7}{8}$ afgegeven.

Portugeesche 3 pCt. waren heden zeer flaauw, vielen tot $17\frac{1}{2}$, en bleven $17\frac{5}{8}$ à $\frac{3}{4}$.

Rusland. Oude en nieuwe Russen vast à $104\frac{3}{4}$, $\frac{7}{8}$; van Russen van 1831 en 1833 zijn eenige weinige stukken à $96\frac{1}{2}$ verhandeld; Roebels $66\frac{5}{16}$, $\frac{1}{8}$ gebleven.

Oostenrijk. Al deze schuldbrieven gezocht: 5 pCt. Metalliek $100\frac{3}{8}$ à $\frac{1}{2}$; $2\frac{1}{2}$ pCt. à $57\frac{1}{2}$ afgegeven; beide Weener banken bij *Goll* iets meer gevraagd; 5 pCt. zijn à $102\frac{5}{8}$, en 4 pCt. à $94\frac{1}{4}$ gedaan.

Brazilianen waren weder flaauw, en $78\frac{3}{4}$ en $\frac{7}{8}$ waren de eenige prijzen van heden; Mexicaansche 5 pCt. van $27\frac{3}{4}$ tot $27\frac{1}{4}$ toe afgegeven; uitgestelde $9\frac{3}{4}$ à $\frac{1}{2}$; *Peru* $14\frac{5}{8}$ à $\frac{9}{16}$; *Columbia* $17\frac{3}{4}$ à $\frac{7}{8}$.

Beurs van 7 December.

Zoo wel de Fransche als ook de Engelsche en Duitsche bladen behelzen volstrekt geen nieuws, en ook uit Spanje zijn geene tijdingen van belang ontvangen.

Holland. In $2\frac{1}{2}$ pCt. heerschte eenige meerdere levendigheid, en er werden verschillende partijtjes tot $53\frac{1}{4}$ en $\frac{3}{16}$ afgegeven; in 5 pCt. zeer weinig affaire; de prijzen souteneeren zich op $101\frac{1}{2}$ en $\frac{9}{16}$; in kansbiljetten is à $22\frac{3}{4}$ veel omgezet; oud Syndicaat $93\frac{5}{8}$, $\frac{11}{16}$, nieuw $76\frac{1}{2}$ à $\frac{5}{8}$; aandeelen Handelmaatschappij openden à $171\frac{3}{4}$, stegen tot $172\frac{1}{2}$, en bleven tot dien prijs zeer gevraagd; in Spoorweg op Rotterdam is iets à 119 gedaan, in Haarlemmer geen handel.

Spanje. Ardoins kwijnen van dag tot dag meer en meer: ook heden was de koers weder omtrent $\frac{1}{4}$ pCt. flaauwer, en bleef $19\frac{1}{4}$; uitgestelde $5\frac{3}{4}$ à $\frac{7}{8}$.

Rusland. Oude en nieuwe Russen $104\frac{3}{4}$ à $\frac{7}{8}$; Russen van 1831 en 1833 $96\frac{5}{8}$; Roebels $66\frac{3}{16}$ à $\frac{1}{4}$.

Brazilië vast op $78\frac{3}{4}$ à 79, doch met weinig affaire.

Columbia meer gezocht en met $18\frac{1}{4}$ à $\frac{1}{8}$ betaald; *Peru* $14\frac{5}{8}$ à $\frac{9}{16}$.

Mengelwerk.

Opmerkenswaardig Antwoord.

Gelijk men weet, herhalen, sinds jaren, de afdeelingen onzer Tweede Kamer, met waarlijk *gerekt geduld en onderworpen geloof*, hare aanmerkingen op de hooge traktementen van sommige onzer gezanten in vreemde landen.

f 28,000 voor het gezantschap in *Oostenrijk*; *f* 22,000 voor het gezantschap in *Zweden* (louter uit Belgen bestaande, te weten de heeren DE CROMBRUGGHE, vader en zoon, en den heer D'HEMRICOURT) *f* 20,000 voor het gezantschap in *Denemarken*, schenen aan onze Edelmogende Heeren wat veel. Vooral, misschien, als men in aanmerking neemt, dat het Belgische gouvernement zijne gezantschappen in voornoemde landen veel minder betaalt, zonder dat men evenwel merken kan, dat die gezantschappen aldaar minder uitrigten.

In *Oostenrijk*, namelijk, kost het Belgisch gezantschap 40,000 franken; iets minder dan *f* 18,000; in *Zweden* 15,000 fr., iets meer dan *f* 7,000; in *Denemarken* dezelfde som. Die drie gezantschappen alleen dus, welke wij met *f* 70 000 betalen, betalen de Belgen met iets meer dan *f* 32,000, zonder dat men regt begrijpt waarom een Nederlandsch gezant meer dan een Belgische, beiden in dezelfde vreemde landen, kosten moet.

In zoodanige twijfeling, waarschijnlijk, opperden dan ook onlangs de afdeelingen weder bezwaren tegen de hooge traktementen van sommige gezanten.

Wat wordt er nu van wege de regering daarop geantwoord?

« Nopens het hoofdstuk van buitenlandsche zaken, wordt te kennen gegeven, dat de verhooging, die in 1836 aan sommige ambtenaren van het departement is verleend geworden, en ten gevolge waarvan op de begrooting voor 1837 eene vermeerdering is toegestaan, nader uitgestrekt is tot eenige weinige andere ambtenaren, wier bezoldiging volstrekt onevenredig was aan de werkzaamheden, die hun zijn opgedragen, en aan hunne vele dienstjaren; dat het gouvernement er steeds op bedacht blijft, om, voor zoo verre 's rijks staatkundige en handelsbelangen zulks toelaten, voort te gaan met in gezantschappen en consulaten verdere doelmatige vereenvoudigingen in te voeren; dat intusschen de verminderingen, welke zoo vele gezantschappen en consulaten bereids ondergaan hebben, zoo talrijk en aanzienlijk waren, dat verdere bezuinigingen uit den aard der zaak zeldzamer moeten worden.»

Een antwoord, zoo opmerkelijk door deszelfs naauwkeurigheid, zoo juist passend op de geopperde bezwaren, zoo voldingend door deszelfs bewijstrant, zal nu eindelijk misschien wel toereikend wezen om de Edelmogende Heeren te doen inzien, dat een van beide:

Of de regering gelijk heeft, en zij, Edelmogenden, dus ten volgende jare hunne aanmerkingen dienaangaande kunnen achterlaten, ten einde niet den schijn aan te nemen van nutteloze bedenkingen te maken;

Of zij gelijk hebben, en zij derhalve nu, ten langen laatste, de aanvrage zouden kunnen weigeren, krachtens art. 121 der grondwet, luidende: «De inwilliging der Staten-Generaal wordt vereischt op de begrooting van de uitgaven van het rijk, welke aan de Tweede Kamer door den Koning in de gewone vergadering wordt ingezonden."

Want ieder jaar te zeggen: dat en dat vinden wij te veel, en het toch te betalen, moge edelmoedig heeten als men uit zijne eigene beurs betaalt; maar is het misschien minder, als die betaling op rekening der natie gezet wordt.

Wat wordt er, ter schikking, van hooger hand gevorderd?

Wanneer men zich den uiterst bedenkelijken en gewaagden toestand, waarin *Oud-Nederland* verkeert, voor oogen stelt, en daarbij aan de gewisselijk hoogst treurige omstandigheid indachtig is, dat eene bepaaldelijke vestiging van deszelfs *staatkundig* aanwezen grootelijks is afhankelijk gemaakt, en, helaas! afhankelijk schijnt te blijven van de opheffing dier verongelijkingen en regtsbekortingen, waarover de regering zich indertijd zoo hoogelijk meende te moeten beklagen, en waartegen zij niet ophoudt zich met alle klem te verzetten, — alsdan moet elk opregt vaderlander, die zich boven alles om de dringende belangen van *Oud-Nederland* bekommert, ten vollen overtuigd zijn van de zwaarwigtigheid en doelmatigheid der aan het hoofd van dit stuk geplaatste vraag. — Heden ten dage zijn er welligt nog zeer enkelen, die den zoo vervaarlijken knoop slechts met het oorlogszwaard wenschten doorgehakt te zien, en die niet als ten eenenmale verwerpelijk beschouwen zouden een' voorslag om *gewapenderhand* te werk te gaan, waaraan, zonder echter bijval te ontmoeten, zelfs een lid der Tweede Kamer zich nog in het vorige zitting-jaar heeft wagen durven. Doch op dit punt onze regtmatige tegenwerpingen aanvoerende, zullen wij ons den inhoud eener dezerzijds met *Frankrijk* en *Groot-Brittanje* geslotene conventie niet eens behoeven voor den geest te brengen, uit hoofde van de immer mogelijke bestaanbaarheid, dat onze regering zich van den wederzijds bedongenen wapenstilstand ontslagen waande, wijl het meer en meer bleek, dat die beide Mogendheden er eenen anderen geest en strekking aan toeschreven, dan door de eerste, tijdens het helpen bevorderen en onderschrijven van gedachte conventie, eeniglijk konden bedoeld geweest zijn. Neen! wij zouden des noods volstaan kunnen, met eenvoudig te verwijzen naar de, vaker dan eenmaal ondervondene, zeer ongelukkige *staatkundige* gevolgen van het ontijdig of onvoorzigtig gebruik maken der wapenen (1). Onwedersprekelijk is eindschikking, dat is, afdoening van zaken, die tot diep ongeluk nog in het geheel maar niet tot eene kleinigheid, gelijk het *al* of *niet* toevoegen van een deel van *Limburg* aan *Holland*, teruggebragt zijn, eene klimmende behoefte geworden voor het vaderland, wèl te verstaan voor *Oud-Nederland*, dewijl er ten gerijve van *België* denkelijk geen haast te maken valt. De waarheid dier bewering is overigens onomstootelijk, en toch zal ons, onder noodelooze uitputting der schatkist, steeds op den voet van oorlog ingerigt leger, alhoewel overtoereikende niet om den *Nederlandschen*, (genomen in den ruimsten zin) maar om den vaderlandschen *Hollandschen* grond (en wie vat het onderscheid niet!) te beschermen en te verdedigen, kwalijk het zoo zoet en streelend gevoel ooit genieten kunnen, van te hebben gedempt den afgrond, die in de eerste tijden der onlusten van vele kanten het kostelijk voorvaderlijk erf te gengaapte, en tevens de Belgen te hebben afgedwongen eenen roemvollen, en, althans aangemerkt de omstandigheden, *niet* onvoordeeligen vrede. Ja, de getal-sterkte onzer krijgslieden zou zelfs vrij nutteloos of op zijn minst overtollig wezen, bijaldien de regering slechts door eene eenige zucht gedreven wierd, om de toekomstige staatkundige zelfstandigheid en onafhankelijkheid van *Oud-Nederland* gevestigd te zien op *billijke* grondslagen van scheiding. Doch genoeg, meer dan genoeg, om aan het licht te brengen, dat de voorname hulpbron van den staat, te weten: het ten gevolge van zich, waarlijk tot verwonderens toe, handhavende crediet tegen hooge koersen afzetten van papieren-waarde, schier nutteloos aangesproken wordt ten behoeve der voortdurende buitengewone wapening en der toepassing van het zoo strenge beginsel der regering op de in haar oog altijd nog in vollen opstand verkeerende zuidelijke of Belgische provinciën des rijks. En daarenboven, hoe vele jaren achtereen zal ons leger zich wel met eene dreigende houding, ofschoon eigenlijk altijd in den volmaaksten staat van werkeloosheid, in *Noord-Braband* en elders ophouden kunnen, voor en aleer er zich omstandigheden opdoen, waardoor het slechts nog maar in de verte mogelijk gemaakt werd, om (zoo als de partij der volharding zich uitdrukt) andermaal den opstand in zijne schuilhoeken te bespringen, met den degen in de vuist aan *België* de wet voor te schrijven, en, onder begunstiging van reeds lang vooraf ter tegenomwenteling gebezigde middelen, eindelijk, onder welligt een legio van kwade kansen, eene waarschijnlijk nog vrij onduurzame eindschikking te voltooijen, waarbij (gelijk het althans heeten zou) de eer en waardigheid van de Kroon in geenen deele geleden hadden? — Om kort te gaan, zoolang de regering geen de minste gezindheid blijken laat, om, onder opoffering harer voormalige Belgische provinciën, enkel in het belang van *Oud-Nederland*, de ontbinding te onderschrijven der stichtings-akte van het rijk der *Nederlanden*, heeft het zoogenaamde *getrouwe* deel eene eindelooze verlenging te duchten van het *status-quo*, met al de schromelijke, en wie weet of niet op het laatst verraderlijk losbarstende aankleve van dien. Mogt het echter der regering behagen, om aan den hernieuwden loop der wegens onoverkomelijke hinderpalen gestaakte onderhandelingen eene even verrassende als gelukkige wending te bezorgen, en daagde er overzulks een gegrond uitzigt op, dat het *eerste* en allervoornaamste punt, eene juiste bepaling en afbakening van ons eigen herboren grondgebied, deszelfs voorloopige beslissing stond te bekomen, — dan genaakte ook bijkans gelijktijdig het heugelijk oogenblik eener reeds nu in menig opzigt zoo wenschelijke *herziening* der grondwet, waartoe we ons evenwel niet in het minst vleijen, dat de regering, om in haar oog allergewigtigste redenen, vooreerst te bewegen zal zijn. In zulk een' noodlottigen tusschen-toestand bepaalt zich daarom de keus slechts tusschen twee kwaden, en wij dienen, naar aanleiding hiervan, te bekennen, dat het verkieslijker is onder de *oude* grondwet voort te leven en er zich mede te behelpen als het minst kwade, dan de zaken des lands geheel over te laten en toe te vertrouwen aan de vrije en eigendunkelijke beschikking der hooge regering. — En nogtans wie is er, die niet gevoelt, dat de *tegenwoordige* grondwet, welke buitendien tamelijk uit haar verband gerukt is en zelfs in eene naauwere beteekenis het vonnis van onwettigheid uitspreekt over de zittingen des behoudenen brokstuks van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, bij uitnemendheid de geschiktheid in zich vereenigt, om het staatkundige stelsel van de regering regtstreeks te ondersteunen en te schragen? Wie is er voorts, die niet de noodwendigheid bevroedt eener bespoedigde invoering van de nieuwe *nationale* wetboeken en van de regterlijke organisatie; doch bij welk waar vaderlander wordt niet de vreugde over derzelver plegtige toezegging getemperd en half verbitterd door de gedachten, dat die weldaden geenszins uitmaken de vrucht eener ten behoeve van *Oud-Nederland* met al de noodige vormen eener *dubbele* vergadering van Kamers en Notabelen omtogene herziening van de grondwet, maar eigenlijk niets anders zijn dan eene, gedurende de vereeniging met *België*, om onverklaarbare redenen op de lange baan geschovene vervulling eener zoodanige grondwet, die eeniglijk bestemd was voor het thans gesloopte Koningrijk der Nederlanden? — Hierboven is bereids aangestipt, dat de hoop op afschaffing der oude en op het helpen invoeren eener nieuwe gewijzigde grondwet, van den kant der regering, uitermate klein en nietsbeduidend is; en hem, die zulks niet gelooven kan, is stellig het zeggen des ministers van finantiën ontgaan, dat het buiten de magt van de regering ligt, om te geraken tot eene beëindiging der staats-geschillen. In weêrwil echter dier alle uitzigt daarop genoegzaam afsnijdende uitspraak, is en blijft het niet te min waar, dat de groote Mogendheden gezegd kunnen worden hare (gelijk het te voren minstens heette) waarborgende bescherming aan de tegenwoordige grondwet te hebben onttrokken, juist om dezelfde beweegredenen, die haar vóór eenige jaren genoopt hebben, om het werk harer eigen handen weer te vernietigen; gelijk zulks immers net geval wel worden moest, zoodra de staatkundige verhouding en betrekking opgehouden had van dat rijk tot het overige staten-stelsel van *Europa*. En hij, die slechts een weinig doordenkt, beseft er ten klaarste het hooge belang van, vermits juist die omstandigheden eene wending kunnen gedoogen op het stuk eener anderzins volslagene gebondenheid aan de grondwet, en den Koning en Staten-Generaal, mits in wederzijdsche overeenstemming, gelijkelijk kunnen ontheven doen achten van eenen eed, die hen oplag, nimmer te dulden, dat onder eenig voorwendsel hoegenaamd er ooit eene inbreuk gepleegd worde op de onafhankelijkheid van den staat in zijne *algeheele* uitgestrektheid. Ter dezer gelegenheid *kan* noch *mag* het haast niet worden verzwegen, dat, zonder de hoogste magtiging en in strijd met de nadrukkelijke bepalingen eener volkomene *amalgame*, de regering zelve al in den aanvang der beroeringen *twee* met *ja* beantwoorde vragen aan de Staten-Generaal voorgelegd en onmiddellijk daarop voor de zuidelijke provinciën een voorloopig en afzonderlijk bestuur te *Antwerpen* ingesteld heeft, onder voorzitterschap des Prinsen VAN ORANJE. — Ja zulks is, benevens nog meer andere dingen, van dien aard zelfs geweest, dat de Londensche Conferentie er zich behendiglijk van

(1) Indien hiermede ook onze Tiendaagsche Veldtogt bedoeld wordt, stemt de Redactie daaromtrent met de schrijver van dit artikel niet in.

heeft weten te bedienen, om hare verrigtingen ten aanzien van het vroegere formeersel der daarbij vertegenwoordigde Mogendheden te verontschuldigen, wat zeggen we! — te verdedigen en te regtvaardigen.

Ten slotte doen wij de bekentenis, van vooral op het stuk des Hollandsch-Belgischen pleits zoo gaarne eenigermate uit eigen oogen te willen zien, zonder dat men gedwongen wordt, om de gevoelens en meeningen van anderen, op een haar af, te moeten volgen. Wij oordeelen insgelijks, dat staatkundige denkwijze en gezindheden zeer goed *kunnen*, ja *behooren* getoetst te worden aan de onveranderlijke en eeuwige regels van het gezond verstand, en dat dáár, wáár het de heilige zaak des vaderlands geldt, de onderwerpen nimmer mogen behandeld worden in den trant eener benzeling of in zoodanigen smaak, dat ze schier tot stellige ergernis en verdriet strekken moeten van elk bezadigd en onbaatzuchtig vaderlander.

L........., den 1sten December 1837. X.

Aan de Redactie.

Ik heb dezer dagen gelezen, dat bij het onderzoek van het voorstel van wet tot verlenging der wet van den 3den November 1830, *tot beteugeling van onrust en kwaadwilligheid*, in de afdeelingen der Tweede Kamer van de Staten-Generaal, door sommige leden den wensch is geuit, dat deze wet niet weder door de regering mogt worden voorgesteld, „omdat de omstandigheden de voortduring eener dusdanige exceptionele wet niet noodzakelijk maakten; dat hare verlenging eene vreemde houding naar buiten mogt hebben, daar toch ons land te regt ter zake der goede gezindheid en het naleven van de wetten geroemd wordt, en dat het wenschelijker ware deze wet geheel of gedeeltelijk over te brengen in het verwacht wordend ontwerp van voorloopige wijzigingen in het bestaande strafregt." Niet gering was mijne verbazing bij het lezen van eene zoo zeer in het oog loopende tegenstrijdigheid in denzelfden volzin, en ik betreur het, dat aan eenig lid der Staten-Generaal het ongelukkige denkbeeld is voor den geest gekomen, om eene wet, welke hij zelf als ongepast en onteerend voor de natie doet voorkomen, in de wijzigingen van het bestaande strafregt te doen opnemen. Waarlijk, wanneer onze leden der Staten-Generaal zoodanige wenken aan de regering geven, dan hebben wij schoone instellingen van dezelve te wachten!

Het is reeds beklagenswaardig, dat wij met eenige voorloopige wijzigingen van het bestaande strafregt ons zullen moeten behelpen, daar het toch bekend is, wat men hier te lande, door het woord *voorloopig* verstaat, en zoo zouden wij dan eene wet, welke men niet meer voor één jaar wil verlengen, op eens, *onbepaald* verlengd zien! Onbegrijpelijk is het, welke redenen aanleiding hebben gegeven, tot dezen treurigen inval, ten zij men mogt onderstellen, dat het eenige leden onzer Staten-Generaal zelve verveelt, zoo dikwijls over hetzelfde ontwerp van wet te beraadslagen, en zij het daarom gemakkelijker vinden, dit maar in eens en voor altijd te doen, al is het dan ook, dat de natie daardoor eene slechte instelling te meer verkrijgt. Q.

NIJMEGEN, den 7den December

Uit de bevorens vermelde nominatie, is door den breeden Kerkenraad alhier gisteren de beroeping uitgebragt op den Weleerw. zeer Gel. Heer *Jan Sikkens Boelens*, Predikant te Wolvega.

Waterhoogte voor Keulen.

5 December: 12 voet, 1 duim.
6 December: 11 voet, 3½ duim.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 7 Dec. 2 El 8 Palm 5 Duim; gewassen 0 Duim gevallen 20 D.
Den 8 Dec. 2 El 6 Palm 3 Duim; gewassen 0 Duim gevallen 22 D.

Advertentiën.

Te ARNHEM, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.